

|                                         |
|-----------------------------------------|
| Rolnummer 2220                          |
| Arrest nr. 110/2002<br>van 26 juni 2002 |

## A R R E S T

---

*In zake* : de prejudiciële vraag over artikel 56*bis*, § 1, van de bij koninklijk besluit van 19 december 1939 samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders, gesteld door de Arbeidsrechtbank te Luik.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en A. Arts, en de rechters P. Martens, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Moerman en E. Derycke, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

\*

\*      \*

### *I. Onderwerp van de prejudiciële vraag*

Bij vonnis van 29 juni 2001 in zake P. Deltour tegen de Rijksdienst voor Kinderbijslag voor Werknemers en de v.z.w. H.D.P. Sociaal Verzekeringsfonds, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 6 juli 2001, heeft de Arbeidsrechtbank te Luik de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 56*bis*, § 1, van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het kind wiens overleden ouder bijslagtrekkende was, dat rechtgevend was op kinderbijslag en wiens overlevende ouder rechthebbende was, na het overlijden, voor zichzelf rechthebbende wordt op kinderbijslag tegen het tarief voor wezen, terwijl het kind wiens overleden ouder bijslagtrekkende was en dat rechtgevend was op kinderbijslag, waarvan de rechthebbende de persoon van het andere geslacht was met wie de overledene een huishouden had gevormd, na het overlijden rechtgevend blijft op bijslag tegen het gewone tarief ? »

### *II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

De procedure voor de Arbeidsrechtbank te Luik betreft het recht op kinderbijslag voor de drie kinderen van D. Sibille, die deel uitmaken van het huishouden van P. Deltour, sinds hij in 1972 ging samenwonen met de moeder van de kinderen.

De Rechtbank wijst erop dat het recht op kinderbijslag moest worden geopend ten gunste van de kinderen wegens de beroepsactiviteit van P. Deltour als loontrekkende, en zulks vanaf het ogenblik van het samenwonen. Hij diende als rechthebbende van de kinderbijslag te worden erkend.

Na het overlijden van D. Sibille oordeelde de Rijksdienst voor Kinderbijslag voor Werknemers (afgekort : R.K.W.) dat niet in een recht op kinderbijslag voor wezen kon worden voorzien op grond van artikel 56*bis*, § 1, van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag, in zoverre P. Deltour, op het ogenblik van het overlijden van D. Sibille, nog niet de vader van de drie kinderen was.

De Rechtbank heeft vragen bij de gegrondheid van de ongelijke behandeling die is ingevoerd tussen de wezen met een overlevende ouder van wie het sociaal statuut niet verandert, die rechthebbende worden tegen het tarief voor wezen, en de wezen die na het overlijden van hun vader of moeder worden geadopteerd, wat het verlies van hun kinderbijslag tegen het tarief voor wezen tot gevolg heeft.

De Rechtbank is van oordeel dat dit verschil in behandeling niet wettig verantwoord lijkt, in zoverre men kan oordelen dat de wil van de wetgever erin bestond een verhoogde kinderbijslag toe te kennen aan weeskinderen die worden opgevoed door één enkele persoon. Te dezen zijn de drie kinderen van D. Sibille wezen van moederszijde en ze zijn het gebleven, ook na hun adoptie door P. Deltour. De Rechtbank stelt dan ook de hierboven vermelde prejudiciële vraag.

### *III. De rechtspleging voor het Hof*

Bij beschikking van 6 juli 2001 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

Op 13 juli 2001 hebben de rechters-verslaggevers, met toepassing van artikel 72, eerste lid, van de organieke wet, het Hof ervan in kennis gesteld dat zij ertoe zouden kunnen worden gebracht het Hof voor te stellen een arrest van onmiddellijk antwoord te wijzen.

Overeenkomstig artikel 72, tweede lid, van de organieke wet is van de conclusies van de rechters-verslaggevers aan de partijen in het bodemgeschil kennisgegeven bij op 16 juli 2001 ter post aangetekende brieven.

P. Deltour, wonende te 4020 Luik, rue P.J. Delcloche 35, heeft een memorie met verantwoording ingediend bij op 25 juli 2001 ter post aangetekende brief.

Bij beschikking van 26 september 2001 heeft het Hof beslist het onderzoek van de zaak overeenkomstig de gewone rechtspleging voort te zetten.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 2 oktober 2001 ter post aangetekende brieven; van de beschikking van 26 september 2001 is kennisgegeven bij dezelfde brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 16 oktober 2001.

Memories zijn ingediend door :

- P. Deltour, bij op 7 november 2001 ter post aangetekende brief;
- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 16 november 2001 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 27 november 2001 ter post aangetekende brieven.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- P. Deltour, bij op 27 december 2001 ter post aangetekende brief;
- de Ministerraad, bij op 27 december 2001 ter post aangetekende brief.

Bij beschikking van 20 december 2001 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot 6 juli 2002.

Bij beschikking van 28 maart 2002 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 23 april 2002.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 29 maart 2002 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 23 april 2002 :

- zijn verschenen :
- . Mr. M. Strongylos en Mr. R. Capart, advocaten bij de balie te Luik, voor P. Deltour;
- . Mr. J.-M. Wolter, tevens *loco* Mr. J. Vanden Eynde, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Moerman en L. Lavrysen verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

#### IV. *In rechte*

- A -

##### *Standpunt van P. Deltour, eiser voor de verwijzende rechter*

A.1.1. P. Deltour merkt allereerst op dat, indien het Arbitragehof, als antwoord op een prejudiciële vraag, de bestaanbaarheid van een wet met de Grondwet vaststelt, dat arrest zich beperkt tot de grieven die het Hof daadwerkelijk heeft onderzocht. Het arrest nr. 99/2001 van 13 juli 2001 sluit niet uit dat tegen de betwiste bepaling andere kritiek zou kunnen worden aangevoerd. P. Deltour voert argumenten aan die een bevestigend antwoord op de gestelde vraag zouden kunnen verantwoorden : het onderwerp van de prejudiciële vragen is verschillend vermits het in het geding zijnde verschil in behandeling niet hetzelfde is als datgene dat het voorwerp heeft uitgemaakt van het arrest nr. 99/2001. Te dezen gaat het om het verschil tussen de wezen naargelang de rechthebbende, op het ogenblik van het overlijden van hun vader of van hun moeder, ofwel één van de ouders was, ofwel de persoon van het andere geslacht met wie de overledene een huishouden vormde.

A.1.2. P. Deltour is van mening dat dat verschil in behandeling discriminatoir is. In het stelsel van de loontrekkenden is de hoedanigheid van rechthebbende, naar gelang van het geval, verbonden met de uitoefening van een huidige of vroegere activiteit, of met een bijzondere sociale situatie. Hoewel de rechthebbende over het algemeen de vader of de moeder is, is dat niet altijd het geval : het komt zeer vaak voor dat de kinderen samenleven met één van de ouders en met een persoon van het andere geslacht met wie die ouder een huishouden vormt. De wetgever kon zich niet baseren op het enkele criterium van de bloedverwantschap, zonder een duidelijke beoordelingsfout te maken. Het is immers onrechtvaardig dat een weeskind kinderbijslag tegen het tarief voor wezen geweigerd wordt om de eenvoudige reden dat zijn ouders niet meer samenwoonden en dat de partner of de nieuwe echtgenoot van de ouder bij wie hij woonde voor hem het recht op kinderbijslag opende. Volkomen vergelijkbare categorieën van personen worden zonder redelijke verantwoording op een verschillende wijze behandeld. Indien de wetgever die discriminatie had willen vermijden, had hij, zonder het verzekeringssysteem incoherent te maken, een bepaling kunnen aannemen luidens welke de rechthebbende op kinderbijslag tegen het tarief voor wezen, de wees zou zijn indien op het ogenblik van het overlijden van één van zijn ouders, één van de personen in het gezin dat hem huisvestte en onderhield, aan de voorwaarden heeft voldaan om aanspraak te maken op minstens zes maandelijks forfaitaire bijslagen binnen de bepaalde termijn.

Hoewel het als logisch kan worden beschouwd dat het recht op kinderbijslag tegen het tarief voor wezen enkel wordt geopend voor kinderen die hun vader of hun moeder verloren hebben, is het daarentegen discriminatoir bovendien te eisen dat de rechthebbende die het recht op kinderbijslag opende de vader of de moeder is. De wees verliest immers in alle gevallen een ouder die materieel of financieel voor hem zorgde, ongeacht het feit of de overledene al dan niet een gezin vormde met een andere persoon, die al dan niet de rechthebbende is die het recht op de kinderbijslag opent voor het gezin in rouw.

A.1.3. P. Deltour stelt tot slot de onevenredigheid van de maatregel vast : aangezien de bijslagen worden verhoogd als gevolg van het overlijden van één van de ouders, welke ook de economische toestand is waarin de minderjarige door het overlijden terechtkomt, is het onredelijk die verhoging in te trekken in het geval waarin de ouder die overlijdt, niet met de andere ouder van het kind, maar met een ander persoon een huishouden vormde.

##### *Standpunt van de Ministerraad*

A.2.1. De Ministerraad onderstreept in de eerste plaats dat de prejudiciële vraag geen verband houdt met de gegevens van de zaak die aan de Arbeidsrechtbank te Luik zijn voorgelegd. Hij baseert zich op de elementen die vervat zijn in het dossier en is van mening dat het recht op de verhoogde kinderbijslag als wees in het stelsel voor zelfstandigen dat werd geopend na het overlijden van D. Sibille had dienen behouden te blijven na de adoptie, met toepassing van artikel 60, § 3, 1°, van de gecoördineerde wetten betreffende de kinderbijslag. Dat artikel verleent duidelijk voorrang aan het stelsel van de zelfstandigen wanneer er een cumulatie bestaat tussen een recht op

kinderbijslag als wees in het stelsel van de zelfstandigen en een ander recht in het stelsel van de loontrekkenden. Het is dus ten onrechte dat het sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen van België heeft geoordeeld dat het na de adoptie niet langer de betaling van de verhoogde kinderbijslag als wees diende voort te zetten. Dat geldt des te meer daar het te dezen om een gewone adoptie ging.

De Ministerraad stelt zich bijgevolg de vraag of de Arbeidsrechtbank te Luik een prejudiciële vraag vermocht te stellen die niets te maken heeft met het geval dat haar werd voorgelegd. De voorgestelde vergelijking die van dien aard zou zijn dat ze in voorkomend geval een onverantwoorde discriminatie vaststelt, is immers niet correct. Die vaststelling moet des te meer worden gedaan daar de door de Rechtbank gewenste vergelijking voortvloeide uit het feit dat de betrokken kinderen, na het overlijden van hun moeder, geadopteerd waren door haar levensgezel, een situatie waarnaar de vraag geenszins verwijst. De vraag zou alleen maar interessant zijn indien de situatie werd vergeleken van, enerzijds, de weeskinderen die, ongeacht het stelsel, als dusdanig kinderbijslag genieten, naar aanleiding van het overlijden van hun ouders, en het genot daarvan, ongeacht hun adoptie, behouden, en, anderzijds, die van de wezen die hun hoedanigheid van rechthebbenden zouden verliezen, waarbij de kinderbijslag tegen het gewone tarief zou worden gestort vanaf hun volle adoptie. Zulks is echter te dezen duidelijk niet het geval. Mocht het Hof de vraag in die zin herformuleren, zou de ontstentenis van enige onverantwoorde discriminatie dienen te worden vastgesteld, vermits de aandacht erop moet worden gevestigd dat de gevolgen van de gewone adoptie en de volle adoptie verschillend zijn.

A.2.2. Ten gronde onderstreept de Ministerraad dat de gestelde vraag samenvalt met de vraag die is gesteld door de Arbeidsrechtbank te Hoei bij vonnis van 18 februari 2000 en waarop het Hof heeft geantwoord in zijn arrest nr. 99/2001 van 13 juli 2001. De Ministerraad ziet geen reden om die rechtspraak, waaraan wordt herinnerd, te wijzigen. Te dezen is een volkomen identieke interpretatie mogelijk, aangezien in de veronderstelling, wat de Ministerraad betwist, dat de adoptiekinderen van P. Deltour terecht hun hoedanigheid van wees hadden verloren, die situatie niet ertoe leidt dat hun kinderbijslag wordt ontzegd, aangezien P. Deltour, bijgevolg en logischerwijze, opnieuw rechthebbende is geworden in het stelsel van de loontrekkenden.

De Ministerraad brengt tevens het arrest van het Hof nr. 129/2001 van 23 oktober 2001 in herinnering. Op dezelfde wijze zou moeten worden vastgesteld dat het door de wetgever ingevoerde stelsel coherent is, aangezien, indien werkelijk een nieuwe afstamming niet in de plaats is getreden van een andere, voorheen bestaande, er rekening zou worden gehouden met de werkelijke situatie inzake hoederecht, waarbij P. Deltour die, na het overlijden van D. Sibille, niet de vader van de kinderen was, in zijn hoedanigheid van de persoon die het hoederecht over hen heeft en dus van rechthebbende, ten gunste van hen het recht op kinderbijslag tegen het gewone tarief behoudt.

#### *Antwoord van P. Deltour*

A.3.1. P. Deltour antwoordt aan de Ministerraad dat het Hof niet bevoegd is om vast te stellen of een vraag al dan niet relevant of noodzakelijk is voor de regeling van het geschil dat bij de verwijzende rechter is aanhangig gemaakt. De aan het Hof voorgelegde prejudiciële vraag is een abstracte vraag. Die vloeit voort uit een vaste rechtspraak van het Hof. Mocht blijken dat de verwijzende rechter zich vergist heeft bij de vaststelling van de tekst die op de feiten van toepassing is of, *a fortiori*, indien hij een wetsbepaling verkeerd heeft toegepast, staat het niet aan het Hof die afwijking te corrigeren.

A.3.2. Ten gronde onderstreept P. Deltour dat de gestelde vraag terecht geenszins verwijst naar het begrip adoptie. Het betwiste criterium is te dezen geenszins beïnvloed door de adoptie van de kinderen, vermits die pas is gebeurd na het overlijden van de moeder. Het begrip adoptie, ongeacht of het om een gewone of een volle adoptie gaat, heeft dus niets te maken met het antwoord op de vraag.

P. Deltour onderstreept verder dat het feit dat de weeskinderen geen kinderbijslag worden ontzegd tegen het gewone tarief geenszins een redelijke verantwoording vormt voor de opgeworpen discriminatie, vermits er een groot verschil bestaat tussen het gewone tarief en het aan wezen toegekende verhoogde tarief. De wanverhouding is voldoende groot om het verschil in behandeling als discriminatoir te beschouwen. Bovendien vormt het feit dat de wet de minister toestaat om in behartenswaardige gevallen af te wijken van de voorgeschreven loopbaanvoorwaarde niet langer een motief voor verantwoording, vermits de minister eventueel zal kunnen afwijken van de in artikel 56bis vereiste duur van zes maanden, maar geenszins op basis van artikel 57bis zal kunnen afwijken van de regel volgens welke de hoedanigheid van rechthebbende wordt beoordeeld ten aanzien van de moeder of de vader van de kinderen.

De partij onderstreept ten slotte dat het betwiste criterium niet beantwoordt aan de verscheidenheid van gezinssituaties die zich thans in België voordoen : zeer veel kinderen leven binnen een « opnieuw samengesteld » gezin, waarin de persoon die werkt en die in die hoedanigheid voor hen het recht op kinderbijslag opent, niet noodzakelijkerwijze hun vader of hun moeder is.

*Antwoord van de Ministerraad*

A.4.1. De Ministerraad antwoordt aan P. Deltour dat het aangeklaagde verschil in behandeling niet bestaat, aangezien het kind waarvan één van de beide ouders sterft het genot van de kinderbijslag tegen het verhoogde tarief als wees kan vorderen. De door de in het geding zijnde bepaling gestelde voorwaarde heeft strikt genomen niets te maken met de huwelijkssituatie van de ouders, rechtens of feitelijk. Ongeacht of de ouders al dan niet gehuwd zijn geweest, hebben samengeleefd of gescheiden waren, alleenstaande waren of samenwonende met een derde, heeft het kind, bij het overlijden van één van zijn ouders, recht op kinderbijslag tegen het verhoogde tarief, onder de enkele voorwaarde dat wordt aangetoond dat één van zijn ouders heeft voldaan aan de voorwaarden om aanspraak te maken op minstens zes forfaitaire maandbijslagen binnen de bedoelde termijn. In deze zaak was zulks wel degelijk het geval, aangezien de vader van de kinderen aan die voorwaarden heeft voldaan en het mogelijk heeft gemaakt dat aan de kinderen verhoogde kinderbijslag wordt toegekend.

De betwiste bepaling is geenszins discriminatoir, aangezien zij op dezelfde wijze wordt toegepast op alle beoogde situaties en geenszins is vereist dat de overlevende ouder rechthebbende is geweest vóór het overlijden van de andere ouder maar uitsluitend dat hij de voorwaarden heeft vervuld om dat te kunnen zijn.

De Ministerraad is van mening dat de door de partij gedane vaststelling van discriminatie zelf een discriminatie inhoudt tussen de kinderen wier ouders samenleven of gescheiden zijn, maar alleenstaande zijn na het overlijden van één van hen, indien geen van hen aan de voorwaarde voldoet, enerzijds, en degenen wier ouders niet of niet langer aan de voorwaarden beantwoorden, gescheiden leven maar samenwonen met derden waarbij tenminste één van hen aan de wettelijke voorwaarden zou beantwoorden, anderzijds. De inachtneming van de gestelde voorwaarde zou niet langer worden onderzocht ten aanzien van de twee bedoelde personen, de vader of de moeder, maar mogelijkerwijze ten aanzien van drie à vier of zelfs meer personen.

- B -

B.1.1. De prejudiciële vraag betreft artikel 56*bis*, § 1, van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders.

De Ministerraad is van oordeel dat de vraag niet dienend is voor de beslechting van het geschil dat voor de verwijzende rechter hangende is vermits niet de in de vraag geciteerde bepaling maar wel artikel 60, § 3, 1°, van dezelfde samengeordende wetten van toepassing zou zijn.

B.1.2. In beginsel komt het de verwijzende rechter toe de normen vast te stellen die toepasselijk zijn op het hem voorgelegde geschil. Wanneer aan het Hof evenwel bepalingen worden voorgelegd die kennelijk niet op het bodemgeschil kunnen worden toegepast, staat het niet aan het Hof de grondwettigheid van zulke bepalingen te onderzoeken.

B.1.3. In de veronderstelling dat, zoals de Ministerraad aangeeft, de uitzondering bepaald in artikel 60, § 3, 1° van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders van toepassing zou zijn, zodat er ten gevolge van het overlijden van de « andere ouder », die geen recht doet ontstaan op kinderbijslag in de werknemersregeling, bijgevolg recht op verhoogde wezenbijslag bestaat in de zelfstandigenregeling en dit laatste recht, overeenkomstig die bepaling, primeert en ieder ander gelijktijdig of later recht krachtens de werknemersregeling uitsluit, kan het antwoord op de vraag niet dienstig zijn voor het beslechten van het geschil dat voor de verwijzende rechter hangende is.

In die hypothese, die blijkbaar niet aan de verwijzende rechter is voorgelegd en derhalve niet in aanmerking is genomen, dient de prejudiciële vraag niet te worden onderzocht.

B.1.4. Uit de feiten van het geding en uit het dossier van de rechtspleging kan evenwel niet op afdoende wijze worden afgeleid dat de in het geding zijnde bepaling kennelijk niet van toepassing zou zijn op het bodemgeschil.

Het Hof antwoordt dus op de prejudiciële vraag zoals die is gesteld door de verwijzende rechter.

B.2. Artikel 56*bis*, § 1, van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders bepaalt :

« Is rechthebbende op kinderbijslag tegen de bedragen bepaald in artikel 50*bis*, de wees indien op het ogenblik van het overlijden van één van de ouders, de vader of de moeder in de loop van de twaalf maanden die onmiddellijk het overlijden voorafgaan de voorwaarden heeft vervuld om aanspraak te maken op ten minste zes maandelijkse forfaitaire bijslagen. »

B.3. Het door de verwijzende rechter aan het Hof voorgelegde verschil in behandeling is het verschil dat wordt gemaakt tussen de wezen van een ouder, bijslagtrekkende, die rechtgevend waren op kinderbijslag naargelang, bij het overlijden van een van hun ouders, de rechthebbende de overlevende ouder was of de persoon van het andere geslacht met wie de overledene een huishouden vormde. In het eerste geval wordt het kind, na het overlijden, zelf rechthebbende en aldus rechtgevend op kinderbijslag tegen het verhoogde tarief voor wezen; in het tweede geval blijft het kind, na het overlijden, rechtgevend op kinderbijslag tegen het gewone tarief.

B.4. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

B.5. Artikel 56*bis*, § 1, van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders geeft recht op een bijzondere toelage, ongeacht de economische situatie waarin het overlijden de wees plaatst.

Doordat artikel 56*bis*, § 1, het toekennen van die verhoogde wezentoelage afhankelijk heeft gemaakt van het feit dat, bij het overlijden van één van zijn ouders, één van hen de erin vastgestelde loopbaanvoorwaarde heeft vervuld, heeft het tot gevolg dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat, op het ogenblik van het overlijden, een derde persoon de rechthebbende kan zijn van de kinderbijslag die het kind geniet.

B.6. Het staat niet aan het Hof na te gaan of een stelsel van sociale zekerheid al dan niet billijk is. Het staat enkel aan het Hof te beoordelen of de wetgever vergelijkbare categorieën van personen al dan niet op een discriminatoire wijze heeft behandeld.

B.7. In het stelsel van de loontrekkenden is de hoedanigheid van rechthebbende, naar gelang van het geval, verbonden met de uitoefening van een huidige of vroegere beroepsactiviteit of met een bijzondere sociale situatie.

Het Hof stelt vast dat de rechthebbende, die beantwoordt aan een van de voormelde hoedanigheden en voor wie een kind kinderbijslag geniet, algemeen genomen, zijn vader of zijn moeder is; hoewel de wetgever aldus de diversiteit aan situaties in zekere zin slechts bij benadering heeft gevat, vermocht hij, zonder een klaarblijkelijke beoordelingsfout te begaan, te vermoeden dat, in het kader van de te dezen in het geding zijnde wetgeving, zulks in het algemeen het geval is.

Rekening houdend met die elementen – en in het bijzonder met het verband tussen de wezentoelage en het overlijden van de vader of de moeder, enerzijds, en hun hoedanigheid van gebruikelijke rechthebbenden van de kinderbijslag, anderzijds -, is het pertinent dat artikel 56*bis*, § 1, het genot van het verhoogde wezengeld heeft beperkt tot het geval waarin, op het ogenblik van het overlijden, één van beide ouders rechthebbende was.

B.8. Te dezen wordt het Hof gevraagd de gezinssituatie van een kind dat samenleeft met zijn ouders, te vergelijken met die van een kind dat samenleeft met zijn moeder en een persoon van het andere geslacht waarmee zij een huishouden vormt, vergelijking die verschilt van die welke het Hof heeft onderzocht in zijn arrest nr. 99/2001.

Doordat de betwiste bepaling het kind het genot van de kinderbijslag tegen het verhoogde tarief voor wezen ontzegt na het overlijden van zijn moeder in dat tweede geval, heeft zij onevenredige gevolgen voor dat kind, aan wie het genot van kinderbijslag tegen het verhoogde tarief voor wezen wordt ontzegd vanwege de wijze waarop zijn ouders samenleven, terwijl de gevolgen van het overlijden in beide situaties voor het kind dezelfde zijn.

B.9. De prejudiciële vraag dient, onder voorbehoud van hetgeen is uiteengezet in B.1, bevestigend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 56*bis*, § 1, van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre het kind wiens overleden ouder bijslagtrekkende was en dat rechtgevend was op kinderbijslag, waarvan de rechthebbende de persoon van het andere geslacht was met wie de overledene een huishouden had gevormd, na het overlijden rechtgevend blijft op bijslag tegen het gewone tarief.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 26 juni 2002.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Melchior